

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: J. Č.,
bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Bc. Lukášem Bělským,
se sídlem Domažlická 1256, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2020,
č. j. 036641/2020/KUSK/OLPPŘ/ZAV,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nymburk (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne ze dne 5. 12. 2019, sp. zn. MUNYM-070/57527/2019/Vos, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť porušil ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč.

2. Žalobce předně uvedl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí chybně vypořádává s jeho argumenty vznesenými v předmětném odvolání. Některé argumenty a důkazní návrhy přechází bez povšimnutí. Zejména se jedná o odvolací námitku úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek nebo povinnost řidiče opakovaně obeslat.
3. Dále uvedl, že se dozvěděl o skutečnostech, které zakládaly důvodnost pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. Z tohoto důvodu podal námitku podjatosti. Žalobce postupoval v souladu se zákonem a svou námitku podjatosti vznesl v okamžiku, kdy se o důvodech, které zakládaly důvodnost pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby, dozvěděl. Správní orgán prvního stupně ve věci provedl dne 3. 12. 2019 ústní jednání, aniž by vyčkal rozhodnutí o námitce podjatosti. Žalobce byl zkrácen na svých právech, neúčastnil se provádění důkazů, nemohl navrhnout důkazy nebo se vyjadřovat k nezákonnému vedení řízení, neboť důvodně očekával, že ve věci nebude jednáno. Z tohoto důvodu se také žalobce na nařízené jednání nedostavil. Žalobce předpokládal, že nejprve bude rozhodnuto o jeho podané námitce podjatosti a následně bude nařízeno nové jednání spojené s prováděním důkazů.
4. Žalobce dále namítl, že důvodně předpokládal, že mu bude alespoň sděleno, jak byla posouzena jeho námitka podjatosti uplatněná v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně a bude mu umožněno vyjádřit se k podkladům ve spisu před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán I. stupně však toto neučinil a žalobce byl opětovně zkrácen na svých právech.
5. Rovněž uvedl, že správní orgány nedostatečně zjišťovaly totožnost řidiče, a to přesto, že žalobce výslovně uvedl jeho jméno, datum narození a adresu.
6. Dále namítl, že výslovně uvedl, že se následkem jednání popsaným správním orgánem prvního stupně stala dopravní nehoda a že je jejím viníkem K. B.. Nebyla tak naplněna podmínka § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu pro uplatnění odpovědnosti provozovatele.
7. Žalobce také zpochybnil naplnění materiálního znaku přestupku, jelikož správní orgán prvního stupně ani žalovaný neuvádí, že by měl žalobce omezit nebo dokonce ohrozit jiného účastníka silničního provozu.
8. Konečně žalobce namítá, v dané věci nedošlo k zastavení (stání) na místě, které uvedl správní orgán prvního stupně a žalovaný. Jednak uvedl, že z pořízené fotodokumentace z místa jednání nelze, dle názoru provozovatele, dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. Dále pak uvedl, že nerespektování informativní značky provozní IP 12, nesplňuje základní podmínku stanovenou § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu pro posouzení tohoto jednání jako přestupku provozovatele, jelikož podmínky zákazu zastavení a stání jsou stanoveny § 27 zákona o silničním provozu a zákazovými dopravními značkami B28 „Zákaz zastavení“ a B29 „Zákaz stání“.
9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že o námitce podjatosti bylo rozhodnuto dne 2. 12. 2019, tedy před ústním jednáním. Dále uvedl, že výzva dle § 36 odst. 3 správního řádu byla vhozena do schránky dne 12. 11. 2019. Pokud jde o osobu tvrzeného řidiče, žalovaný uvedl, že osobu s uvedeným jménem, příjmením a datem narození v registru obyvatel nenalezl, čímž bylo vyvráceno, že by taková osoba existovala. Pokud jde o tvrzení žalobce,

že došlo k dopravní nehodě, žalovaný konstatoval, že žalobce své tvrzení nijak nedoložil a ani pořízená fotodokumentace jeho tvrzení nenásvědčuje.

II. Obsah správního spisu

10. Z oznámení Městské policie Nymburk o přestupku ze dne 3. 7. 2019 vyplývá, že dne 20. 6. 2018 bylo vozidlo RZ: X, jehož provozovatelem byl žalobce, vyfoceno v ulici Jurije Gagarina v Nymburce při stání na místě označeném dopravní značkou IP 12 (vyhrazené parkoviště). Z pořízené fotodokumentace nejsou patrné žádné známky poškození vozidla.
11. Dne 7. 8. 2019 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k uhrazení částky 1 000 Kč. Na tuto výzvu zareagoval žalobce sdělením doručeným dne 2. 9. 2019, podle kterého automobil řídil T. F., nar. X, adresa: X. Ve spise je dále založen výpis z registru obyvatel, který na dotaz na osobu T. F. s datem narození X, žádnou takovou osobu nenalezl. Pokus o doručení výzvy k podání vysvětlení na shora uvedenou adresu v Thajsku byl neúspěšný s tím, že dle informací na obálce se zásilka vrátila, jelikož adresát byl neznámý.
12. Správní orgán I. stupně následně dne 7. 10. 2019 řízení vůči tvrzenému řidiči vozidla odložil a téhož dne vydal příkaz, jímž shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť s ohledem na skutečnosti uvedené v bodě 11 rozsudku porušil ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč. Dne 24. 10. 2019 podal žalobce proti tomuto příkazu odpor.
13. Dne 30. 10. 2019 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na 3. 12. 2019. Dne 2. 12. 2019 podal žalobce námitku podjatosti, kterou odůvodnil tím, že „se dozvěděl o příbuzenském vztahu oprávněné úřední osoby k řidiči vozidla a k zasahujícím policistům“. Dne 3. 12. 2019 bylo vypraveno rozhodnutí (s uvedením data vydání 2. 12. 2019), jímž byla námitka podjatosti zamítnuta. Dne 3. 12. 2019 rovněž proběhlo ústní jednání, jehož se žalobce nezúčastnil.
14. Dne 5. 12. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť s ohledem na skutečnosti uvedené v bodě 11 rozsudku porušil ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč.
15. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Dne 4. 11. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

III. Posouzení věci krajským soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba je důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Důkazy navržené žalovaným soud pro nadbytečnost neprováděl.
17. Obecnou argumentaci žalobce o nevypořádání jeho odvolacích námitek nepovažuje soud za žalobní bod, jelikož z bodu III žaloby není zřejmý její obsah – některé tvrzení

nevypořádané námitky zjevně reflektují následné samostatné žalobní body (např. obesílání řidiče či materiální znak přestupku), u jiných není zřejmé, k čemu směřují. Soud tedy argumentaci uvedenou v bodě II žaloby samostatně neposuzoval a zaměřil se na (dostatečně konkrétní) argumentaci v bodech IV – IX žaloby.

18. Žalobce předně namítl, že bylo jednáno, aniž by bylo rozhodnuto o námitce podjatosti. Tato námitka není důvodná. Ze správního spisu je patrné, že o námitce bylo rozhodnuto, a to dne 3. 12. 2019, tedy v den ústního jednání (na rozhodnutí je sice uvedeno datum 2. 12. 2019, nicméně dle § 71 odst. 2 je dnem vydání dej jeho vypravení – viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 9. 2021, č. j. 55 A 33/2020 – 56). Je tedy patrné, že o námitce podjatosti rozhodnuto bylo – v souladu se správním řádem by ostatně byl i postup, při kterém by rozhodnutí o námitce podjatosti byla předána žalobci přímo při jednání. Námitka proto není důvodná. Soud k tomu poznamenává, že žalobce žádné legitimní očekávání na tom, že neproběhne jednání, mít nemohl – svou námitku podal pouhý den před jednáním, navíc s ničím nepodloženým odůvodněním a soud tak konstatuje, že tento postup svědčí spíše o snaze o obstrukci než o skutečné obavě z podjatosti oprávněné úřední osoby.
19. Žalobce dále namítl, že se nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že předvolání žalobce k ústnímu jednání obsahuje rovněž výzvu dle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž žalobci byla poskytnuta lhůta do termínu ústního jednání – tedy do 3. 12. 2019. Žalobce se však k jednání nedostavil (viz výše), ani se k podkladům nijak nevyjádřil. Zároveň soud konstatuje, že po doručení této výzvy již nové podklady pro rozhodnutí shromážděny nebyly – ve spise následuje již pouze námitka podjatosti, vyjádření k námitce, rozhodnutí o ní (přičemž rozhodnutí o této námitce a ni vyjádření oprávněné úřední osoby k ní nejsou podkladem pro rozhodnutí ve věci) a protokol z ústního jednání, v němž však nejsou zachyceny žádné rozhodné skutečnosti, které by neplynuly z dosavadní spisové dokumentace.
20. Žalobce namítl, že správní orgán I. stupně dostatečně nezjišťoval řidiče vozidla. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že správní orgán I. stupně se pokusil doručit písemnost na adresu uvedenou žalobcem, ale bez úspěchu. Vzhledem k tomu, že současně nezjistil, že by osoba identifikovaná žalobcem vůbec existovala (osoba daného jména příjmení a datem narození neprocházela registrem obyvatel), neměl již jak tuto osobu dále vyhledávat. Odložit věc vůči řidiči a zahájit řízení se žalobcem jako provozovatelem bylo zcela adekvátním postupem.
21. Žalobce dále namítl, že následkem jednání popsaného ve výroku správních rozhodnutí došlo k dopravní nehodě. Tato námitka není důvodná. Soud souhlasí se žalobcem potud, že pokud následkem porušení povinností řidiče a pravidel silničního provozu dojde k dopravní nehodě, nelze za takové porušení činit odpovědným provozovatele [§ 125f odst. 2 písm. c) *a contrario*]. Nicméně soud konstatuje, že žalovaný své tvrzení ničím nepodložil, ani nenavrl žádný důkaz na jeho podporu. Soud přitom konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá jediný důvod domnívat se, že k nehodě došlo – vozidlo dle fotodokumentace nejevilo známky poškození. Proti takto zjištěnému skutkovému stavu stojí pouze nepodložené tvrzení žalobce, uvedené v doplnění odvolání. Za situace, kdy žalovaný své tvrzení ničím nepodložil a neoznačil žádné důkazy na podporu svého tvrzení (byť tak bezpochyby učinit mohl), nemůže soud než dospět k závěru, že skutkový závěr správních orgánů nijak relevantně nezpochybnil.

22. Dále žalobce namítl absenci naplnění materiálního znaku přestupku. Tato námitka není důvodná. Soud předně uvádí, že základním kritériem pro posouzení materiální stránky přestupku je samo porušení zákonné ustanovení. Vymezením skutkové podstaty dává zákonodárce najevo, že uvedené jednání pokládá za natolik závažné, že je pokládá za přestupek. Např. v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, NSS uvedl, že *„Nejvyšší správní soud odkazuje dále na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu týkající se posuzování naplnění materiálního znaku trestného činu. V rozhodnutí ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikovaném pod č. 43/1996 Sb. NS, uvedl Nejvyšší soud následující: „Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty“ (obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008, dostupné na www.nsoud.cz). Uvedený právní závěr se obdobně uplatní č. j. 5 As 104/2008 - 48 i ve vztahu k přestupkům, neboť stejně jako dosud u trestných činů, tak i pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“.* V projednávané věci je zřejmé, že vozidlo žalobce stálo na místě určeném pro invalidy, čímž omezovalo jejich možnost zde parkovat. I tato potencialita pro naplnění materiálního znaku přestupku postačí. Je přitom zcela nerozhodné, zda v době, kdy vozidlo žalobce na vyhrazeném místě stálo, skutečně některá z osob, pro něž je toto parkovací místo určené, měla zájem na něm parkovat – ostatně něco takového lze jen stěží zjistit.
23. Žalobce dále namítá, že z pořízené fotodokumentace nelze zjistit, kde k přestupku došlo. Tato námitka není důvodná. Je jistě pravdou, že z pořízené dokumentace je místo spáchání přestupku zřejmé pouze osobám s místní znalostí, nicméně tuto fotodokumentaci je třeba brát v úvahu jako součást oznámení o přestupku, kde je místo jeho spáchání jednoznačně uvedeno. Ostatně žalobce v podané žalobě ani netvrdí, že by vozidlo bylo vyfoceno na jiném místě, než je ulice Jurije Gagarina.
24. Konečně žalobce namítá, že zákaz zastavení a stání nemůže být stanoven dopravní značkou IP 12. Tato námitka není důvodná. Podle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno. Dopravní značka IP-12 je ve vyhlášce č. 294/2015 Sb., popsána jako *„Vyhrazené parkoviště Značka označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel. Údaje o tom, pro koho je parkoviště vyhrazeno (např. název organizace, státní poznávací značka, symbol zařízení) a popřípadě v jaké době, jsou uvedeny na dodatkové tabulce a mohou být uvedeny i na značce místo nápisu.*

Mimo dobu, po kterou je parkoviště vyhrazeno, smějí na takto označeném místě zastavit a stát i řidiči jiných vozidel, pokud není stanoveno jinak. Případný stanovený způsob stání se vyznačuje obdobně jako na značkách „Parkoviště“ vyznačujících způsob stání. Značka, na které je uveden symbol zařízení nebo prostoru pro osoby na vozíku, je vždy doplněna vodorovnou dopravní značkou „Vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou“. Soud konstatuje, že stání na místě označeném dopravní značkou IP-12, je zcela jistě stáním na vyhrazeném parkovišti ve smyslu § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. března 2022

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce